

avant...!

any III

portantveu d'«avançada de l'empordà»

núm. 40

la nostra decisió

Cada dia es més palesa la necessitat que té l'obrer d'associar-se, de formar un compacte bloc, que l'hi permeti contrarrestar els atacs dels partits organitzats per la burgesia. Però, per això, cal que desapareguin partidismes i divergències ideològiques. Serà necessari que el proletari estigui suficientment unificat i no es mantingui intransigent, si vol sortir victoriós de la lluita que s'apropa.

Sempre serà possible el front únic, però mai passarà de la possibilitat, si no comencem per unificar les forces regionals i aquestes amb les nacionals, més tard amb les continentals i per últim amb les mundials.

Avançada de l'Empordà, reconeixent aquesta necessitat i havent complert la seva missió - és va organitzar per reunir tots els individus dispersats per l'Empordà - acordà per unanimitat en Assemblea Extraordinària, fusionar-se amb un partit de classe, resultant elegit el B. O. C. per considerar-se com el més afí a la ideologia que fins ara havia sustentat el partit.

Avançada de l'Empordà, com a partit proletari que és i desitja aquesta unió, ho ha demostrat en aquests moments de prova, sabent complir amb el seu deure. No ha vacilat un moment en perdre la seva personalitat i refusar el possible pervindre que pogués tenir. Amb la seva gesta ha assenyalat un camí a tot el proletariat. Amb la seva actitud dona un exemple als altres partits proletaris que, no tinguent una força ja demostrada i per tant obligada de tenir-se en compte, resten energies als que ja la posseeixen. Amb la seva decisió assenjala a tots els partits potents, una ruta que forçosament hauran de seguir si volen formar el *front únic*.

Ningú desconeix, que al haver-hi molts grups o partits dins el camp proletari, aquest perd vitalitat; són energies que disminueixen en les forces obreres, per augmentar-se en les capitalistes. Com a prova tenim els recents canvis polítics i socials esdevinguts a Alemanya.

avant...! Portantveu que fou del nostre partit, encara que no ha complert la missió - doncs com a òrgan de lluita que és, no hauria de desaparèixer - també desapareixerà. Nosaltres, bé voldríem que no fos així, però raons econòmiques ens obliguen a suspèndre la seva publicació; encara que, esperem serà temporalment, perquè, el dia que es cregui necessari, tornarà reaparèixer sens pèrdua de temps.

Reconeixem que la nostra comarca perd un òrgan de lluita, que l'hi serà difícil en altre periòdic comarcal, exterioritzar la seva protesta, però no som nosaltres els responsables. Quan temps enrera requeríem l'ajut moral i material als pobles comarcals, comprovarem amb dissort que pocs corresponderen a la nostra petició.

Nosaltres, lluitadors, podem fer tot l'esforç moral possible, però, econòmicament, no. Nosaltres som obrers i com a tals, no podem sufragar les despeses que ocasiona la seva publicació.

Avançada de l'Empordà no es retira derrotada, sinó que s'uneix al B. O. C. perquè sigui més esclatant la victòria proletària.

avant...! Es retira temporalment, i per la seva reaparició, ho han de dir els pobles comarcals o les circumstàncies.

full quinzenal

espectació europea

Per ningú han de passar desapercibuts els esdeveniments que es desenrotllen a Europa.

La concentració de forces hitlerianes a la conca del Rhur és una amenaça per la pau europea. D'un moment a altre pot enderrocar-se aquest edifici pot estable. Els únics que podrien oposar-se a aquesta concentració són els comunistes; però aquests són perseguits per les tropes hitlerianes. Els diputats comunistes no s'els permet possessió de seus càrrecs. Les presons estan repletes de comunistes.

* * *

El viatge que ha fet el senyor Mac Donald a Roma per entrevistar-se amb el dictador italià, es de vital importància i hom el relaciona amb tres finalitats: primera, per intentar desviar l'excesiva cordialitat que sembla unir al dictador italià i l'alemany; segona, per conèixer l'opinió del Duce respecte al projecte anglès sobre el desarmament i l'actitut que prendrà Itàlia, i tercera, que el primer ministre anglès intentés una aproximació de França i Alemanya mitjançant l'intervenció d'Itàlia i Anglaterra.

* * *

Es important la nota anglesa presentada al cònsul de Rússia, dient que de no ésser solucionada satisfactoriament la detenció de sis súbdits anglesos, Anglaterra està disposada a rompre les relacions diplomàtiques amb Rússia. El govern rús, contràriament al que desitja Anglaterra, condemnarà a la pena conseqüent, si resulten culpables, els esmentats súbdits

POSTES

15 cts.

noves orientacions **perill!**

Fa cosa de mig any que un grapat d'homes voluntariosos i adonant-se del moment crític, o sigui del moment històric que viu la humanitat (que fracassades totes les institucions socials es convulsiona en un nou part precursor d'una nova civilització) varem emprendre la feixuga tasca d'organitzar una societat política de classe per tal d'orientar degudament el proletariat empordanès, tan desorientat pels extremismes esporàdics i impremeditats, i tant atuït per la cultura i atavismes burgesos.

Hem estat sempre enemics dels centralismes, creient, per conseqüència que cada poble deuria regir-se per mitjà d'assemblees populars sobiranes. Aquesta descentralització no sols l'hem sustentada com a programa teòric de edificació socialista, sinó també com a tàctica revolucionària, puix la pràctica ens ha demostrat que el centralisme rígid, en lloc d'unificar dispersa o crea cismes en el camp proletari, fent impossible una resultant eficaç, i debilitant l'empenta revolucionària. Una clara mostra d'això, la tenim en el partit comunista nomenat oficial.

D'aquesta tèsi lleument exposada i baix aquests principis en sorgí *avançada de l'empordà* partit de classe independent.

Ha passat, però, mig any i durant aquest mig any, encara que temps breu, ha canviat molt el panorama polític mundial, i a més, la pràctica ens ha al·lisonat molt. La lluita de classes s'ha anat accentuant i les posicions han anat delimitant-se. La burgesia s'ha al·lisonat també molt amb l'experiència i no està disposada a perdre cap més nació com li passà amb l'imperi rus, i menys una nació europea, perquè sap molt bé que amb una altra victòria proletària la seva devaluació seria fatal, essent-li molt difícil en aquest cas pels múltiples factors que entrarien en joc, oposar una resistència armada contra el nou estat de coses. Contra aquesta victòria, doncs, els fets ens ho demostren cada dia, està disposada a matar i assassinar gran part de la massa obrera, ja per repressions brutals en cada nació respectiva, ja per una guerra mundial que prepara.

Per fer abortar, doncs, aitals propòsits precisa imposar-nos certa disciplina per a poder formar grans corrents de lluita proletària. Precisa donar la cara i lluitar sense defallir un sol moment.

Els components d'*avançada de l'empordà* adonant-se de l'importància del moment s'han reunit en assemblea extraordinària per tal de fusionar *avançada* en un partit de classe. El partit escollit ha estat el «Bloc Obrer i Camperol» partit independent adherit a la «Federació Comunista Ibèrica».

El B. O. C. de tàctica semblant a l'extinguida entitat *avançada de l'empordà* que basa l'unió amb l'independència, és a dir, recollint els diferents nuclis d'opinió proletària i englobant-los en un sol bloc d'acció comuna, promet ésser el propulsor del moviment català, i junt amb la F. C. I. l'avanguardia del moviment obrer nacional i l'executador de la veritable revolució espanyola que iniciada el 14 d'abril de 1931 ens fou robada pels hisendats i terratinents engançant al poble amb llurs paraules prometedores.

Cal obrer empordanès que no miris més amb indiferència les institucions obreres caient en el funest, ja s'ho faran.

Actualment els camps estan ben delimitats i la secular lluita del capital i el treball avui tenen un significat nou, entrant en la fase de la lluita decisiva. Aquest nou significat avui és socialisme i feixisme. El capital s'ha dit: o tu amb mates o et mato jo, un de's dos a de desaparèixer. Es per això company obrer que necessitem del teu esforç per no caure exhaurits en una lluita desigual. Si de l'esforç de tots podem fer-ne una força demolidora que esmicoli l'estat plutòcrata que ens oprimeix, una nova aurora de pau i treball ens espera, però si defallim per falta d'interès o unió entre nosaltres, el capital encarnat en el feixisme s'irà apoderant sense compliments dels seus criats incondicionals — les repúbliques burgeses — i les tenebres d'un règim absolut ens envolcallaran i esmaperduts sota el fuet descarat i provocador de l'amo haurem de tornar a sofrir i lluitar com feren els nostres avantpassats sense un bri d'amor pels nostres cossos esclaus i sense la més mínima esperança d'un demà més venturós.

Obrers! Camperols! No volgheu que això arribi.

Enfortim el B. O. C.! Visca el triomf de la Federació Comunista Ibèrica!

Joventut de Figueres!

Proletaris tots!

La nostra indiferència, el nostre benestar, es veuen, cada dia més, amenaçats per un perill: El feixisme i la guerra.

Què cal fer? Quina a d'ésser la posició de les joventuts davant aquests monstres que s'apropen? Una sola resolució, sòlida i acertada! ¡Lluitar!

¡Lluitar per a matar-nos amb els nostres germans de França, Alemanya i de tot el món? ¡Matar en la lluita a un proletari com nosaltres mateixos? ¡Assassinar a un home sense saber el perquè?

No! Cal que lluitem, per acabar d'una vegada, contra els organitzadors d'aquestes barbàries, contra els creadors de les *clases*: és a dir, contra el capitalisme i la burgesia...

Mirem el món...

L'Orient, és una bassa de sang.

A Amèrica, si sent el cruïxir d'un sistema sòlid que es corca i s'enfonsa en el mar caòtic dels seus crims, 15.000.000 de parats, super-producció.

Al país dels dançons, al país de la gent del cabrit a l'est (Amèrica del Sur), la gent rebull amb la mateixa inconsciència que els seus sols, feixismes, atacs indirectes a Rússia, preparatius de guerra... aquest és, més o menys, el panorama d'aquest món de la civilització.

La joventut és la que, sinó s'organitza, pagarà amb la vida aquesta maniobra del capitalisme.

El monstre capital vol carn tendre per a devorar.

Per això, jo, jove com vosaltres mateixos, vos crido perquè porteu la vostra col·laboració a un partit de classe, reconegut i ben orientat, com és el B. O. C., que en breu s'organitzarà ací Figueres pels companys d'*Avançada de l'Empordà*, i així, amb col·laboració de la Federació Comunista Ibèrica i de les seves Joventuts, retent un homenatge a la nova i veritable civilització, implantarem la igualtat a Espanya i acabarem amb el monstre del feixisme i de la guerra, per un sempre més.

JOSEP NUÑEZ SOLER.

Articles de tocador i perfumeria
EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

la grippe

Una vez más, Febrero, ha demostrado, que el adjetivo de «loco» con que la tradición le designa, le cuadra admirablemente.

Nieblas, vientos, frios, aguaceros ¡la caraba! y como remate o colofón las afecciones gripales cerniéndose sobre todos los hogares, asolando a casi todo el país, produciendo multitud de víctimas, obligado tributo a ésa plaga que todos los años hace su aparición con caracteres más o menos benignos.

Recordamos haber leído, que en una ocasión se preguntaban las eminencias médicas inglesas que, qué harían para acabar con la gripe. Y el célebre dramaturgo Bernard Shaw que lo supo, respondió: Si queréis acabar con esa enfermedad, cambiadle el nombre

A buen humor no nos gana el gran humorista, pues que cada año se lo hemos variado; se le llamó el dengue y el «trancazo», después el «soldado de Nápoles» y la «Cirila» y este año le ha dado a la gente por designarla con el de «yo-yo», y no obstante la gripe, influenza y siempre hasta la consumación de los siglos, sigue causando estragos en esta mísera «humanidad doliente».

Pero qué duda cabe que si mejoraran las condiciones de vida de tanto desdichado, reducirían notablemente los terribles efectos de esa, como de tantas epidemias y enfermedades.

En todas las poblaciones existen centenares de viviendas que carecen de las debidas condiciones de higiene y salubridad, de la amplitud y orientación adecuada para que penetrando el

sol a raudales prodigue su maravilloso poder tonificante, energético, vital.

Es como para abominar de la civilización y del progreso, si sólo sirven para beneficiar a los menos y no alcanzan a todo el mundo las ventajas de orden moral y material a que, desde el momento que se nace se tiene derecho, aún cuando nos arguyan sofisticadamente en contra todos los Osorios y Gil Robles juntos—ponemos como intérpretes del Derecho Romano y lumbreras (?) del Foro español.

Que los bien situados en esta vida disfruten de hogar confortable, mesa repleta y si enferman la asistencia correspondiente, en duro contraste con el que carece de hogar o vive—si puede llamarsele vivir—en un chamizo infecto, sin nutrirse lo suficiente y estando mal asistido si enferman, es tan injusto e inhumano que no puede admitirse ni una sola razón que haya podido establecer tan tremenda desigualdad entre seres humanos.

Si en esto, como en todo, la gente adinerada no tuviera embotada la sensibilidad, no dieran pruebas del egoísmo que las domina y de la cerrazón mental que las caracteriza, serían las primeras por instinto de conservación, de la salud en este caso, porque lo tienen bien agudizado en lo tocante a defender sus privilegios, serían las primeras interesadas—decimos—en prestarse a solucionar tan importante problema como es el de la Higiene y Sanidad Pública, ya que, aún cuándo sólo por el contagio, se exponen a ser víctimas de la terrible peste blanca, y

de cuántas enfermedades y epidemias tienen como principal aliado o agente propagador la depauperación y miseria.

Pero no es problema que se resuelva con fundaciones de Patronatos, Ligas, etc., es problema de aflojar los cordones de la bolsa y dar de comer, vivienda y trabajo al que lo necesite y sobre todo elevar a la categoría de ser humano al paria, al esclavo, al explotado y borrar todas las diferencias de castas, todas las desigualdades sociales que para vergüenza de la tan decantada civilización subsisten todavía.

ENRIQUE MEDINA.

a la joventut

Com es pot veure està passant una crisi mundial, portada per les ambicions i egoïsmes dels estats capitalistes.

On arribarem amb tot això? La cosa no és pas molt difícil de preveure, doncs ja veiem com en terres llunyanes, (Xina, Japó, Bolívia, Perú...) ha tornat a aparèixer la guerra.

I aquest fantasma, tacat amb la sang dels pobles, ve amb passos agegantats sobre Europa, i com que la joventut amb la seva vida és la que li paga el tribut més gros, jo voldria que el jovent és capacités i s'adonés de quin és el del seu deure vers la resta de la humanitat, que no és el de l'extermini dels uns amb els altres, sinó que és el de sembrar la llavor de la pau i de la igualtat dels homes per a què es reproduïxi i dongui fruits.

Així és que cal oposar-se amb tota l'ànima als maneigs d'aquests governs burgesos, que ja tenen la consciència bruta de la sang dels milers i milers d'homes que han portat al sacrifici. Els 26 milions d'homes que varen morir en la Gran Guerra són una prova acusadora dels resultats catastròfics que deixen darrera seu tots els conflictes bèl·lics.

Ha arribat doncs, companys, l'hora de fer sentir la nostra veu. No esperem que siguin uns altres els que comencin, —mal del qual hem patit sempre—sinó que tots, com un sol home, anem a la lluita amb el màxim esforç, pel triomf dels nostres ideals.

Això ho aconseguirem ingressant en les files del Bloc Obrer i Camperol, partit proletari, d'orientació clara i concisa, col laborant amb el qual ajudarem a evitar inútils vessaments de sang.

¡A baix el capitalisme, principal culpable d'aquests grans crims que són les guerres, on s'assassinaven vilment els pobles!

J. M.

conferència pública

orador: **jaume miravittles**

tema: **hitler**

lloc: **teatre municipal**

dia: **divendres**

data: **24 març 1933**

hora: **10 nit**

comissió organitzadora del
b. o. c. a figueres

de les comarques empordaneses de sant miquel de fluvià

front únic

(INSISTINT)

De primer antuvi, sembla quelcom pesat retornar sobre un tema que ha sigut delucidat amb tota gesta, però malgrat tota l'insipidesa que pugui contenir l'insistència, no deixa d'ésser un problema de vida o mort per les justes i humanes aspiracions de l'obrer.

No penso abarcar el problema amb caire nacional ni internacional, sinó comarcalment.

Quina força té l'obrer a Figueres i a la seva comarca? Cap! És trist, molt trist... però és així. Les seves divisions, les dissensions ideològiques, el sectarisme d'uns i la covardia d'altres, han causat la seva endèmia. Seria esbarruat si volgués considerar-ho a la falta d'homes, car Figueres té una quantitat d'individus capaços d'assumir qualsevol responsabilitat.

El Sindicat d'Oficis Varis, adherit a la C. N. T., és el veritable motor propulsor de les reivindicacions obreres, i per tant, és qui primer rep les conseqüències de la manca d'unitat.

«Avançada de l'Empordà» per mitjà del seu portaveu *avant..!* segueix fent esforços -moral i material- per portar a terme una labor profitosa. Els comunistes oficials navegan sense timó i els «enchufistas» del centre (socis-llistos), esperen la bacada, i mentrestant ningú té una força acreditativa de la seva vàlua.

Serà fatalisme, però els pobles de la comarca per no desentonar dels figuerenes, toquen amb el mateix diapàs. Divisió fatal! Arreu és igual. Aneu on volgueu i sempre sentireu el mateix. Jo, sóc anarquista. Jo, comunista. Jo, em menjo als burgesos amb carter i tot, etc., etc.

Oh! fatalitat humana. Quan fàcil és revestir-se d'una ideologia que no es sent. Cal menys paraules i més fets. L'home es classifica amb els fets; no amb el barboteig.

Malgrat haver dit abans que no volia donar un caire internacional a aquest tema, no puc passar sense constatar l'esdevenut a Alemanya per les divisions proletàries. Comparem-la amb aquí i veurem frontollar les nostres llibertats.

¿Com fer-ho doncs, per gaudir del conqueriment d'aquesta cridada aliança obrera, catalogada amb el *front únic*?

Senzillament. Prescindint d'ideologies i ingressant al *sindicat*; apartant del mateix, tot sectarisme i tota tutela. Ni faistes, ni comunistes, ni els trenta. Aquest és el camí recte. La confederació té uns principis suficient elevats, per quedar lliures i sentir el goig dels nostres ideals.

Cal que el Sindicat sigui un casal on el treballador hi sigui induït per voluntat pròpia. Tots els homes senten anhels de llibertat, que moguts per l'amor col·lectiu caminen vers el sindicat. Aquest, fent obra pràctica, dona el calor necessari per encendre la flama de l'ideal i prepara els éssers útils per la lluita.

El Sindicat té un horitzó molt ampli, però els seus dirigents el termegen reduint-lo a un petit espai on els homes s'hi ofeguen.

La joventut -mantes vegades inconscient- ha mirat al Sindicat com una mena de pesombre, que juntant-hi el sectarisme que arreu ha existit, trobarem el perquè s'ha foragitat l'esdevenidor sindical.

Els principis de la C. N. T., en cap manera són incompatibles amb les necessitats d'esbargiment de la joventut. L'incompatible és que l'esport s'empri com a útil de treball i com a medi de vida. Si el sindicat és una força mixta també serà una escola mixta. Més breument: el sindicat cal que sigui un gran Ateneu on l'obrer trobi totes les diversions honestes i anhels que per llei natural pertanyen a la joventut.

¿Es denigrant que dintre el sindicat es dansi o s'hi representi una obra teatral? No. Tot el que sigui instruir, és fer obra revolucionària. El denigrant, és la tonta oposició que es fa.

¿Es perillós per el sindicat l'esport en conjunt? No. Perillós és - doncs aparta els joves - que la joventut no trobi en ell els mitjans per desenvolupar les seves qualitats corporals i mentals. Si el jovent sentia el goig de veure's comprès, jamai cauria a les mans de les empreses que li roben la salut i els diners.

Companys de Figueres. El Sindicat és el baluard de la vostra salvació. Borreu els agravis i torneu al camí recte perquè junts feu l'obra que enyorem. Penseu que retardar-la és fer pas als grillons que el capitalista construeix pels nostres germans.

Companys dirigents. Recordeu el passat i llanceu-vos amb tot amor a l'exemplament del camp sindical. Procureu que dins el sindicat l'home s'hi senti lliure.

¡Lliure! Aquest i cap altre és el principi de la C. N. T.

¡Visca el front únic!

SALVADOR MANSIÓ.

de sta. llogaia d'algama

sempre passa el mateix

Es evident, encare que sembla que la República (?) es proposava fer una neteja de la gent que inconscientment ocupa els primers llocs en les oficines d'aquesta o aquella corporació municipal que s'aguanta d'una manera ben remarcable i fermament illegal en el poble de Sta. Llogaia. Més d'un motiu tindrà qualsevol veí del nostre poble al veure aquelles iniquies actuacions, per fer-se pagar cares tantes vexacions sofertes amb la més gran ignorància i per uns homes que el seu estatge i indumentaria deuen ésser la pressó o el patibul.

¿Quina condemna mereixeria l'home que abans de poguer fer el que fa actualment, el seu negoci era de seminegrer? ¿Podrà veure ningú en el poble amb bons ulls a un home que, en temps de la passada Gran Guerra, quins estralls commogueren a tot el món civilitzat, fes negoci amb els immigrants d'altres regions d'Espanya que per fam en el seu país vingueren a aquestes comarques? ¿Es pot admetre que després d'haver-los allotjat com si fossin realment bestiar en un corral de casa seva, donant-los-hi per menjar coses tan fastigoses i antihigèniques que els animals no haguessin volgut per ells, els transportés a la frontera de França exigint-los el poc que posseïen, alegant ésser el pagament d'aquella abominable manutenció?

Doncs aquest home, aquest ogre, aquest ésser que deshonra a la humanitat al rebre el nom d'home, és el secretari del poble, és el secretari de l'Ajuntament, és el secretari del Jutjat.

Una «berra» de cria d'un veí del nostre poble, nomes d'atravessar un pati d'un «lacyo» de un dels grans cacics-caníbals de la població, quin dany havia avalorat injustament encara, a uns vint-i-cinc cèntims de pesseta, no negant-se aquell mai a indemnitzar l'injusta multa, fou tramitat d'una manera iniqua i a *porta tancada* en el jutjat de «pau» del poble, fallant-se sense tenir dret a la defensa el demandat i amb l'obligació de satisfer la friolera de trenta i tantes pesetes.

Aquests son els procediments del Jutjat del nostre poble.

D'exemples semblants en podria referir a dotzenes; em limito solament fer constar el que convindria en molts pobles per la con-

Olis purs de oliva del Sindicat Oleícola Garroixa-Empordà EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

solidació de la verdadera República, de la raó, i de la justícia.

Els que militen en les files de la verdadera democràcia, el que es el poble de Sta. Llogaia d'Algama, ademés d'ésser explotats, som vexats i som marejats encara, pels mateixos homes de la dictadura.

I això que consti.

UN TREBALLADOR DEL CAMP

Les demarcacions nacionals i els antagonismes entre els pobles desapareixen, cada dia més, amb el desenvolupament de la burgesia, la llibertat de comerç i el mercat universal, amb la uniformitat de la producció industrial i les condicions d'existència que li corresponen.

MARX i ENGELS

mot de gràcies

A tots els companys i organitzacions que han vingut col·laborant en la publicació d'*avant..!*, ens plau agrair-los públicament la seva cooperació ço que ha fet factible que el nostre portantveu assolís la màxima popularitat i fos una potent arma de combat en pro de la revolució social.

Avui, al finir la nostra publicació, ens és grat recomanar als nostres simpatitzants la premsa proletària i conscient, que lluita decididament per les reivindicacions de la nostra casta.

Explotats! Recordeu que *La Batalla* va a transformar-se, dintre breu termini, en diari. Que a la nostra «província» apareix *l'espurna*, viril portantveu que batalla pel millorament, moral i material, dels obrers del camp i de la ciutat.

Propagant aquests periòdics i col·laborant amb ells, fareu possible que el nostre moviment de rebel·lió acabi amb un esclatant triomf.

Companys! Cal lluitar.

LA REDACCIÓ.

Productes vegetarians EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

secció cultural

de la conferència de joan p. fàbregues

(ACABAMENT)

Després de dissertar sobre les eleccions a Irlanda, l'orador passà al segon punt de la seva conferència: El moment polític a Catalunya.

Trasà un paral·lel entre De Valera i Macià. Macià vist en la seva actuació cap enrera, era l'essència de l'esperit nacionalista de Catalunya; el Macià de Prats de Molló, era la carn viva de l'independència de Catalunya; Macià, l'ex-president d'Estat Català, proclamà revolucionàriament la República Catalana, a les dues de la tarda del dia 14 d'abril de 1931. Així Catalunya recobrà aquella independència truncada en la memorable data del 1714. Francesc Macià proclamà la República Catalana d'una manera legal i democràtica, en ús legítim que li concedí el poble de Catalunya. El 17 d'abril de 1931, la República Catalana era assassinada sense pietat, d'una manera despòtica i antidemocràtica. La República Catalana no podia ésser anulada d'altre manera que en un plebiscit popular, tota vegada que el poble de Catalunya s'atribuïa el que era seu, per mitjà del sufragi. En el transcurs del temps els catalans votaren un Estatut el dia 2 d'agost de 1931.

El poble de Catalunya ha estat escarnit i vexat, una vegada més, per l'escandalós regateix de l'Estatut, que ha sortit esmicolat de les Corts Constituents espanyoles. La història, inexorable, senyalarà la responsabilitat dels qui han permès aquesta humiliació del poble català. Quan els catalans s'adonin que han estat enganyats com uns xinos, llavors sabran aplicar les sancions d'aquest fet vergonyós. Malauradament estem veient com la política tradicional, secular, de l'Espanya central, s'oposa a la llibertat de Catalunya, sense voler entendre que la seva actitud reprochable, és la negació més contundent dels principis democràtics de la República Espanyola. L'origen d'aquesta incomprensió de l'Espanya central hem de cercar-lo en un fet geogràfic. L'Espanya central està situada en un planell, a 650 metres sobre el nivell del mar. Aquesta fortalesa inaccessible a produït una raça de guerrers i de pastors. Aquesta raça de guerrers i conqueridors ha creat un esperit dominador, imperialista i absorbent.

L'esperit absorbent de l'Espanya central ha conviscut amb tots els homes que han dirigit la política espanyola fins als nostres dies. Azaña impulsat per aquest esperit absorbent, trepitjant la seva democràcia, limita les possibilitats de les nostres llibertats.

Per tal de fer-nos una idea del que costa a Catalunya el jou que pesa sobre ella, aquí van aquestes dades: El pressupost de des-

peses de l'Estat espanyol per a l'exercici 1932 es calcula en 4.169 milions de pessetes, de les quals n'hi ha 2.631 milions destinats a despeses no estatutàries i 1.538 milions a despeses estatutàries; el 20 %, que són 833,9 milions de pessetes, és la part que hi aporta Catalunya.

El 20 % sobre els 1.538 milions de despeses estatutàries representa la suma de 307,7 milions i aquesta quantitat és la participació de Catalunya en les esmentades despeses; en canvi, l'Estat espanyol ha despès únicament en els darrers anys un promedi de 82 milions.

La població de Catalunya representa l'11% del total de la població espanyola, i per tant, el Govern central hauria de dedicar almenys a Catalunya l'11 % del total de les despeses estatutàries o siguin 169 milions. Estudiats els coeficients de la tributació de Catalunya i les partides que rep de l'Estat central, resulta que un ciutadà de Catalunya paga 125 ptes., mentre un ciutadà de la resta de la nació paga solament 60 ptes. anyals. Per altra banda un habitant de Catalunya percebeix per despeses estatutàries la suma anyal de 48 ptes. i l'habitant de la resta del país en percebeix 75 ptes.

Aquest tracte injust i en perjudici de la nostra terra, hom pretén fonamentar-lo en el fet que Catalunya és la més rica nacionalitat ibèrica, i que, per tant, té el deure de contribuir al sosteniment de l'Estat en proporció a la seva riquesa. Aquesta teoria impedeix que Catalunya pugui crear totes aquelles institucions culturals i científiques que li caldrien, mentre amb els seus cabals aquelles institucions són creades a Madrid.

El mantenir la nostra tèsis d'una Catalunya independent no vol pas dir que els catalans havem de manifestar un odi aferrissat als castellans. Res d'això. Passat l'Ebre hi han uns camperols, uns obrers que estan sotmesos al jou de la gran burgesia despòtica. Els catalans volem la nostra independència; un cop obtinguda aquesta, ens llançarem vers les terres de castella per alliberar als obrers i als camperols, que igual com nosaltres lluiten per un esdevenidor més just, més humà i més equitatiu.

Una salva d'aplaudiments coronà aquesta interessant conferència que dissertà el volgut company Joan P. Fàbregas.

J. A. T.

Els exèrcits permanents, deuen desaparèixer per complert amb el temps.

KANT

darwinisme i marxisme

(ACABAMENT)

I

Si el socialisme científic aspirés a una igualtat de tot i en tots els homes res més just que la seva condemna per el darwinisme; però aquesta teoria sols la poden sustentar els enemics del socialisme, o bé per mala fe o bé per una saturació d'idealisme.

Res més contrari a aquesta escala sociològica que el marxisme, que no nega pas la desigualtat innata i adquirida dels homes, tan física com moral. El socialisme científic (el marxisme) aspira a que tot individu quan vingui al món, encara que neixi o es desenvolupi d'una manera diferent que els altres, per el sol fet que aquell individu és un *home*, deu tenir l'existència assegurada com a animal racional i no com a irracional, com fins avui succeeix amb la majoria dels humans.

Tothom està d'acord en què no tots els homes poden realitzar el mateix treball i en això tots els impugnadors del socialisme s'han agafat dient que en el règim comunista tothom voldrà fer els treballs més descansats. I aquesta impugnació cau per si mateixa; agafeu un pagès i li dieu que vagi a estudiar química o mecànica i dieu a un altre que tingui el cervell més desenvolupat que vagi a agafar l'aixada, i veureu com cada u agafa el treball a que està més disposat, el pagès a la terra i l'altre més intel·ligent al Laboratori o a les matemàtiques. *Malou* definia l'igualtat entre els homes de la següent manera: 1.^a Tots com homes que tinguin assegurada l'existència. 2.ª Que tots siguin iguals en el punt de partida de la lluita per la vida, de manera que cada u pugui desenvolupar la seva personalitat en igualtat de condicions socials i no com fins ara que l'home és apreciat per el que *té* i no per el que *és*. I aquí resideix la formidable transformació econòmico-social que al socialisme l'hi és indispensable per la seva realització: la transformació de la propietat privada dels mitjans de producció (terres, mines, fàbriques, mitjans de transport, etc) o sigui la base física de l'humanitat en propietat col·lectiva o sigui el goig per igual de tots els homes, dels aventatges que fins avui han estat sols accessibles a una ínfima minoria. Mentrestant queda demostrat com la primera abjecció al socialisme queda desfeta perquè, senzillament, parteix d'un punt de vista que sols existeix en el cap dels que des d'un principi estan predisposats a no acceptar-lo.

El socialisme científic afirma que la desigualtat entre els homes, física i moral, no podrà desaparèixer mai per la raó que el darwinisme ha descobert en el misteriós meca-

nisme de la vida, en la successió sens fi dels individus i les espècies i que volen que aquestes raons inalterables a través de segles i segles es puguin transformar en un instant per caprici de l'humanitat, es sols possible en un cap calenturient. En el món sempre hi haurà homes alts i baixos, grossos i primos, forts i dèbils, més o menys intel·ligents, i això és un bé per què, precisament, de la varietat i desigualtat d'aptituds individuals deuria espontàneament la divisió del treball *assenyalada justament per el darwinisme com una llei de la fisiologia individual i de l'economia social*.

II

Haeckel diu que segons el darwinisme en la lluita per la existència la majoria està destinada a morir i que sols una petita minoria queda guanyadora. Anem a examinar si aquesta pretesa contradicció entre darwinisme i marxisme, té una base ferma. Primerament en el camp biològic la desproporció entre els nats i supervivents, va decreixent progressivament a mida que es passa dels vegetals als animals i d'aquests a l'home. Un peix produeix molts milions d'ous i viu relativament poc, i en canvi un elefant té pocs fills i viu molts anys. Entre els homes les races salvatges són molt prolífiques i tenen escassa longevitat, i en canvi les civilitzades tenen escassa vitalitat i major longevitat. En la llei de la lluita per la existència es va mortificant la sort dels vençuts, a mida que s'eleva, compliquen i perfeccionen les formes de vida. Per tant és un error oposar, sense més ni més, les lleis darwinianes, en les formes primitives al socialisme, sense tenir en compte l'atenuació que sofreix aquesta llei al pas de vegetals a animals i d'aquests al home i entre aquests en les races primitives i les més civilitzades. I totes les «*llumeres*» científiques han aplicat brutalment aquesta llei, sense tenir en compte les objeccions anteriors, per justificar la moderna concurrència individualista, basada en el furt i en l'estafa.

En l'humanitat primitiva la lluita per la vida es quasi igual a la dels animals la lluita per l'aliment i la famella, necessitats fundamentals de la vida, i es lliure solament per la força muscular. Després sorgueix la lluita per la supremacia política (clau, tribu, municipi, Estat) i es combat cada vegada més amb el cervell. En el període de greco-llatí la lluita queda englobada per la *llibertat civil* i un cop aconseguida sorgeix una nova forma de lluita, per la *igualtat religiosa*, durant l'època mitjieval a la qual segueix una nova forma de lluita per l'*igualtat política* a fins del segle passat i un cop lograt aquest objectiu l'avanc

no s'estanca i actualment ens trobem que lluitem per l'*igualtat econòmica* i no es dialèctic afirmar que aquesta forma de lluita no serà seguida d'una de nova que vindrà com a fita un altre ideal, però tenint sempre en compte que un cop aconseguida l'igualtat econòmica la lluita cada vegada revestirà menys caràcters violents per convertir-se en una lluita pacífica i intel·lectual. I si la associació de l'igualtat econòmica portarà una elevació del *standart* de vida i per lo tant millors condicions materials i morals es natural que disminuixin les enfermetats degudes a les males condicions higièniques com el tifus, el cólera, no per això no es podrien reduir a zero les enfermetats que depenen de la constitució individual, tals com pulmonils etc.... Lo mateix podem dir dels delictes, desapareixeran els que son una resultat de les condicions econòmiques o en els que aquestes tenen un gran preponderant, com furts, crims etc... per això no desapareixeran els atentats al poder, per invasió sexual patològica, homicides per epilepsia, els punts per degeneració psico patològica etc etc...

Al mateix temps que en el socialisme no hi haurà analfabets, no deixarà d'haver-hi idiotes i inbècils per via hereditària encara qu'en l'ajut de la Biologia experimental es puguin reduir molt. A propòsit de la lluita de la vida s'oblida molt la llei darwiniana de la solidaritat dels éssers vius de la mateixa o diferent especie, per virtut del fenomen qu'els naturalistes anomenen *simbiosis*. Es una exageració afirmar que la lluita per la vida és l'única que imposa com també es una exageració afirmar que aquesta llei no val per la humanitat.

En la història de la humanitat resulta que quan les subsistències estan assegurades la llei de solidaritat predomina sobre la llei de la lluita, i vice-versa.

Menjar carn humana entre nosaltres és un crim contra Natura, però en canvi a Polinèsia, on els vivens no abunden, el menjar carn humana no sols és lícit sinó que també obligatori i santificat. De la mateixa manera que en la societat actual la manca de pa fa que la lluita agafi formes brutals, però quan en el món s'assegurin les condicions materials per l'existència, no hi ha cap raó per la qual no es pugui creure que la llei de solidaritat substituirà a la llei de la lluita per la vida. En resum es pot dir, que si encara en el règim socialista, si bé en proporcions instintivament menors sempre hi haurà éssers derrotats en la lluita per l'existència, com malalts, folls, neusòtics, suïcides, etc... i per això el Socialisme no nega la llei darwiniana de la lluita per l'existència. Més com que serà suprimida la causa principal de les formes de degeneració humana física i moral, que és la misèria, la immensa majoria de la humanitat es podrà desenvolupar cada vegada més per formes elevades i intel·lectuals de millorament fisiològic i psíquic sobre la base del pa quotidià, assegurat a tothom.

III

La tercera abjecció d'Haeckel de la supervivència dels «*millors o més adaptats*», si bé és exacte en el camp biològic, no té aplicació pràctica en el camp social. L'expressió d'Haeckel de «*supervivència dels millors o més adaptats*» deu corregir-se excluint el mot *millors*, el qual té un no sé què de regust teològic, i així quedarà que la selecció natural assegura la supervivència dels *més adap-*

Sastreria "LA FAMA"

EXTENS ASSORTIT EN VESTITS, ABRICS i
PANTALONS FANTASIA.

TALL ESMERAT.- CONFECCIÓ ACURADA.

Avinguda de la República, 4

FIGUERES

tats i aquesta diferència és d'una gran importància tant pel darwinisme natural com pel darwinisme social.

Si fins avui dia els vencedors en la lluita per l'existència són els més dèbils o més dolents, això no significa pas que la llei darwiniana no es compleixi. Significa, solament, que l'ambient està viciat i sobreviuen aquells que més s'adapten a aquest ambient. En un ambient sà física i moralment, sans seran els individus més adaptats, i, per tant, els supervivents. Allavors, la victòria en la lluita per l'existència els hi serà assegurada a aquells que tinguin majors energies físiques i morals i, per tant, l'organització econòmica socialista,

a l'assegurar a cada home les condicions d'existència, millorarà necessàriament la raça humana tant en el físic com en la moral.

A la rèplica de què la supervivència dels més adaptats, és un procés aristocràtic i individualista, es contradiu amb la nivellació socialista, podem contestar que en el règim socialista *tothom* tindrà la llibertat d'afirmar i desenvolupar la seva pròpia personalitat en igualtat de condicions econòmiques, i que el resultat d'aquesta lluita serà la supervivència dels millors, precisament perquè en un ambient normal els hi està assegurada la victòria als individus més normals.

MARIAN COROMINES.

força 22, Telèfons 18—total 395; de Sabadell, Oficis Varis amb 700

Així, doncs, és evident l'escissió oberfa al cor de la C. N. T.; els treballadors estan dividits per obra i gràcia dels esforços paladins d'Àcràcia.

Una vegada més cal insistir; és necessària la unificació de les forces proletàries; és d'una immediata urgència que dintre els sindicats imperi la democràcia, la llibertat de tendències. Dins el Sindicat hi han de cabrer tots els treballadors, pensin com pensin; només cal tenir present una cosa: que siguin treballadors.

JOSEP ANÉ TORRES.

després del ple regional de la c. n. t.

El dia 5 de març va tenir lloc la sessió inaugural del Ple Regional de Sindicats de Catalunya. Han estat necessàries vint sessions per fer una feina estèril, sense cap resultat pràctic. Un sens fi d'assumptes transcendents per al proletariat han estat omíllits o passats per alt. L'unificació de forces proletàries; l'ofensiva burgesa contra els obrers, la repressió dels moviments obrers, l'atur forçós, tot això ha passat per alt en aquest comici. El problema de l'atur forçós, tan sols ha estat mig tractat; degut al fastigueig dels delegats per la sèrie de sessions, el problema és tractat a cuifa-corra sense definir exactament el que cal fer. Però vagi en bona hora que n'hagin mig parlat, quan totes les altres enfitats obreres ja han prèns acords per a resoldre l'afros problema de l'atur forçós.

Una bona part de les sessions han estat consumides pel plet de Sabadell. Els Sindicats dissidents d'aquesta localitat han estat invitats per a què s'expliquin i mirar si així es troba la forma de resoldre l'assumpte. En Moix formula greus denúncies contra el Comitè Regional; aquest refuta aquestes denúncies i fa ressaltar l'ànim d'indisciplina dels Sindicats de Sabadell. Per a discutir tot això ha calgut perdre un temps preciós, per no concretar res. Després de molt discutir es nomena una ponència que tampoc fa una obra acabada, perquè en Moix presenta un vot particular al dictàmen aprovat pel Plé. Els Sindicats de Sabadell tenen temps fins el dia 14 d'abril per acceptar la ponència del Plé; si l'accepten tornen a entrar a la C. N. T.; si no l'accepten, continuaran independents. És més fàcil això que res més.

L'antagonisme entre faistes i trenlistes s'ha posat una vegada més de relleu. Els faistes, parapetats darrera la C. N. T. i la «Soli», no volen deixar aquesta cobejada posició

(malgrat se'ls hi escapi de les mans). Això s'ha dit en el Plé. S'ha posat en evidència el control de la C. N. T. pels elements faistes. Però els faistes han guanyat la votació en favor de l'aciuació del Comitè Regional. Com no l'havien de guanyar? Perquè serviria, llavors, aquella frase de «pocos y buenos». Si haguessin votat tots els Sindicats de Catalunya, així com només ho han fet les tres quartes parts, altre hauria estat el resultat. Però com que ara els Sindicats admesos a la C. N. T. tots tenen una mateixa tendència, és fàcil guanyar votacions. Cal esmentar que en aquest Ple no hi han concorregut els Sindicats expulsats. Els de Sabadell no han tingut vot; no han estat invitats els Sindicats següents: Mercantil, de Barcelona; de Tarragona, els Sindicats de Ferroviaris, Paletes i manolirs, de la Fusta i Metalúrgia; de Girona, els Sindicats de Metalúrgia, Transport i Construcció; de Lleida, els Sindicats Mercantil, Barbers, Fusta, Metalúrgia, Ferroviaris, Oficis varis, Unió Agrària i Llum i força; Sindicats autònoms de Monistrol; Sindicat de Treballadors d'Alfarràs i Sindicat de Treballadors de Tàrrrega.

Cal esmentar que han anat al Ple, Sindicats afectes a la C. N. T., Sindicats de Lleida, de Tarragona i de Sabadell. Aquests són els següents: de Lleida, Construcció amb 396 afiliats i Transports amb 150—total 546 afiliats; de Tarragona, Transports amb 100, Petrolis 80, Ferroviaris 70, Oficis Varis 75, Mosaistes 30, Llum i

Pintures i Pinzells EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

avis d'administració

Preguem als subscriptors forans que es trobin endarrerits de pagament, procurin liquidar tot seguit puix ens interessa deixar resolta la qüestió administrativa.

LA COMISSIÓ.

Sabons i llexius de totes classes
EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

En l'Assemblea General Extraordinària celebrada el dia 17 del corrent, s'acordà, per esclatant majoria, que «Avançada de l'Empordà» es fusionés amb el B. O. i C., acordant-se, també, que tots els militants d'aquesta passin simultàniament a engrosir les rengleres del B. O. i C., acatant la disciplina d'aquest partit i fent-se seu el programa i consignes que té llançades.

LA COMISSIÓ.

Articles fotogràfics EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

Arts Gràfiques TRAYTER, Cervantes, 13, Figueres

GRAN CAFE EXCELSIOR

RAMBLA - Telèfon, 218 - FIGUERES

avant...!

el règim alemany
es consolida amb
sang comunista

contra la religió

Personalitats de tot el món, de solvència ben reconeguda, han fet manifestacions ben concretes de ço que representa la religió.

La humanitat no podrà respirar ben lliurement fins que s'hagi aconseguit anihilar l'acció religiosa.

En règim capitalista es fa molt difícil assolir aquesta finalitat.

No n'hi ha prou de privar que es toquin campanes, ni que es despleguin paraigües en plena via pública - en dies que no plou -, ni que es cantin - brams d'ase no arriben al cel - en els enterraments, etc. etc., el que cal es perseguir la religió, perquè és l'enemic més aferrissat del progrés humà.

A Rússia, únic país de règim proletari, on cada dia són més notòries les millores realitzades a profit de tots els ciutadans sense distinció de castes ni de sexes, està prohibida la religió. Decisió acertadíssima per privar que les forces reaccionàries tornessin posar les seves mans envilides, en la direcció del país.

Els estats burgesos - encara que es diguin laics - afavoreixen la religió, perquè saben que és una força que els precisa per continuar el regnat de les concupiscències.

Els obrers hem d'ésser enemics irreconciliables de tot ço que apesli a cera.

Ací a Figueres hem vist darrerament com *Empordà Federal* i *La Veu de l'Empordà* enteulaven una polèmica poca-solla i falsa, de cares a la galeria, els portantveus del caciquisme i dels cavernícoles movien forrolla, sense altre finalitat, que preparar el tinglado de les eleccions municipals.

Totes les manifestacions que feien públiques uns i altres eren conceptuades de dues maneres: els homes conscients les qualificaven de *bandurreries*; els cretins d'un i altre bàndol - que abunden - les qualificaven de *molt interessants*.

Quan uns i altres estiguin al poder sabran entendre's perfectament per llatzerar la nostra esquena.

Tot això cal que ho finguin en compte els obrers i pagesos figuerencs, que no descuidin que en la lluita de classes un dels adversaris més importants, és la religió.

Els comunistes estatals - no llibertaris com ens qualificava l'òrgan local dels trepitja-hòsties - no pararem fins que hagim assolit els nostres objectius, i un d'aquest és acabar amb la religió.

Volem igualtat ben entesa, no fictícia i embrutidora. Per a aconseguir-la hem d'actuar enèrgicament, sense fer cas de les llàgrimes - de suc de seba - que tan bé saben fer lliscar cara avall, els heròics (?) defensors de la sotana i del mitre. Si fossim compasius amb ells, pagaríem molt cara la nostra feblesa.

Capellans, frares, lluisets, carmelites, filles de maria, arrepentides, el mateix Déu, tots a la merda.

Tan sols així, podrem fruit d'un veritable benestar i prosperitat.

¡fora hipòcrites!

la religió és l'opi dels pobles